

การศึกษา

364699

NEW Zealand

พาลูกมาเรียนปฐมวัยที่ ประเทศนิวซีแลนด์

ปวีณา อัครสูงเนิน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์, มหาวิทยาลัยแม่โจ้-แพร่ เฉลิมพระเกียรติ.

ฟิเซียนและสามีได้มีโอกาสมาศึกษาต่อ ณ ประเทศนิวซีแลนด์และนับว่าโชคดีมากที่ได้พาครอบครัว ได้แก่ ลูกสาววัยสามขวบ ลูกชายวัยหนึ่งขวบกว่า (ณ เวลานั้น) และบิดามารดามาด้วย สาเหตุที่เลือกมาที่ประเทศนิวซีแลนด์นี้เนื่องจากได้ศึกษาจากแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือหลายแหล่งว่านิวซีแลนด์เป็นประเทศที่มีความปลอดภัยสูงแห่งหนึ่ง มีมาตรฐานการศึกษาที่เป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ ซึ่งผู้เขียนให้ความสำคัญเป็นสองอันดับแรก อีกทั้งค่าใช้จ่ายในด้านการศึกษาและค่าครองชีพไม่แพงเท่ากับประเทศที่มีมาตรฐานทางการศึกษาเท่ากัน

สำหรับข้อมูลเบื้องต้นของประเทศนิวซีแลนด์นั้นเป็นประเทศที่ประกอบด้วยเกาะใหญ่สำคัญสองเกาะ คือ เกาะเหนือและเกาะใต้ ตั้งอยู่ในเขตภาคพื้นแปซิฟิกตอนใต้ กึ่งกลางระหว่างเส้นศูนย์สูตร และขั้วโลกใต้ มีสภาพภูมิอากาศเป็นแบบกึ่งเขตร้อนในตอนเหนือ และ แบบเขตอบอุ่นในตอนใต้ สภาพอากาศมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา มีฝนตกชุก มีลักษณะอากาศที่ไม่หนาวและไม่ร้อนจัด และมี 4 ฤดู คือ ฤดูร้อน (ธันวาคม-กุมภาพันธ์, เพราะเหตุนี้จึงทำให้การฉลองคริสต์มาสกับปีใหม่มิมีหิมะเหมือนในหนังต่างประเทศอย่างที่พวกเราได้ดูกัน) ฤดูใบไม้ร่วง (มีนาคม-พฤษภาคม) ฤดูหนาว (มิถุนายน-สิงหาคม) และฤดูใบไม้ผลิ (กันยายน-พฤศจิกายน) เวลาของนิวซีแลนด์จะเร็วกว่ามาตรฐานกรีนิชประมาณ 12 ชั่วโมง และเร็วกว่าประเทศไทยประมาณ 5 ชั่วโมง แต่หากอยู่ในช่วง Daylight Saving Time คือช่วงเดือนตุลาคม-มีนาคม เวลาจะเร็วกว่าประเทศไทยเพิ่มขึ้นอีก 1 ชั่วโมงกลายเป็น 6 ชั่วโมง (กระทรวงการต่างประเทศ, 2554) ระบบการศึกษาของประเทศนิวซีแลนด์ เริ่มตั้งแต่การศึกษาระดับปฐมวัย จนถึงระดับอุดมศึกษาเหมือนประเทศไทยเรา และในแต่ละประเภทการศึกษาก็จะมีนโยบาย และการประกันคุณภาพ เพื่อให้มีความสอดคล้องและเป็นไปตามนโยบายการศึกษาแห่งชาติ

สำหรับผู้เขียนและครอบครัวนั้นได้มาเรียนที่เมืองพาลเมอร์สตัน นอร์ท (Palmerston North) ซึ่งเป็นเมืองที่ตั้งอยู่บนเกาะเหนือ อยู่ห่างจากเมืองหลวงเวลลิงตัน ประมาณ 126.70 กิโลเมตร ซึ่งเมืองพาลเมอร์สตัน นอร์ทนี้จัดเป็นเมืองแห่งการศึกษา โดยมีการเรียนการสอนครบตั้งแต่ระดับสถานเลี้ยงดูเด็กเล็ก จนถึงระดับมหาวิทยาลัย และจากการที่ครอบครัวของผู้เขียนมีความหลากหลายทางอายุ จึงมีความเกี่ยวข้องกับการศึกษาตั้งแต่ระดับปฐมวัยจนถึงการศึกษาตลอดชีวิต (Lifelong Education) โดยในฉบับนี้จะขอเริ่มต้นเฉพาะการศึกษาในระดับปฐมวัยซึ่งเป็นการศึกษาระดับขั้นพื้นฐานของทุกๆ ประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐบาลของประเทศนิวซีแลนด์นั้นจะให้ความสำคัญมากเป็นพิเศษ โดยถือเป็นนโยบายหลักของรัฐบาลในทุกยุคทุกสมัย และมีการปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบายอย่างจริงจัง

รูปที่ 1 ครูและเด็กเล่นทรายด้วยกัน

หลักสูตรระดับปฐมวัย

คำว่า “การศึกษาเด็กปฐมวัย” ในประเทศนิวซีแลนด์นั้น หมายถึง การให้การศึกษ และการให้การดูแลเอาใจใส่แก่เด็กเล็ก และทารกก่อนจะเริ่มเข้าโรงเรียน เริ่มตั้งแต่แรกเกิดถึง 5 ขวบ เช่นเดียวกับหลักสูตรปฐมวัยของประเทศไทย พุทธศักราช 2546 ระบบการศึกษาปฐมวัยของนิวซีแลนด์เริ่มมีมาตั้งแต่ประมาณปี พ.ศ. 2443 ซึ่งในสมัยนั้นรัฐบาลเป็นผู้ลงทุนให้ทั้งหมด ต่อมาในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง รัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนให้มารดาเป็นผู้เลี้ยงดูบุตรที่บ้านโดยให้เบี่ยเลี้ยงสนับสนุนให้กับมารดาที่ต้องเลี้ยงดูบุตรด้วยตนเอง และให้เด็กอายุ 2-3 ขวบเข้าเรียนก่อนอนุบาลเพื่อเตรียมความพร้อมทางด้านสังคมและการศึกษาก่อนที่จะเข้าเรียนในระดับประถมเมื่ออายุ 5 ขวบ ต่อมาหลังจากสงครามโลกครั้งที่สอง ซึ่งถือเป็นการเติบโตทางการศึกษาปฐมวัยของประเทศนิวซีแลนด์ ได้มีการปรับปรุงหลักสูตรเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของสังคม และมีการลงทุนและสนับสนุนเรื่องค่าใช้จ่ายในด้านการศึกษามากขึ้น แต่หลักสูตรปฐมวัยของประเทศนิวซีแลนด์ เริ่มจัดให้อยู่ในหลักสูตรแห่งชาติเมื่อปี พ.ศ. 2523 ซึ่งปัจจุบันใช้นโยบายทางการศึกษาที่ชื่อว่า

Te Wh āriki ที่เริ่มต้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 โดยเน้นให้มีการเชื่อมโยงทางสังคมและวัฒนธรรม และมีการผสมผสานวัฒนธรรมดั้งเดิมของชาวพื้นเมืองเมารีเข้าไว้ในหลักสูตรด้วย จึงทำให้หลักสูตรของประเทศนี้ที่มีความแตกต่างจากหลักสูตรปฐมวัยของประเทศทางตะวันตกอื่นๆ ซึ่งหลักสูตรการศึกษาระดับขั้นพื้นฐานของประเทศไทยนั้น ก็ได้มีการศึกษาเทียบเคียงหลักสูตรการศึกษาของประเทศนิวซีแลนด์เพื่อที่จะนำมาเป็นจุดมุ่งหมายของหลักสูตรปฐมวัยขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ซึ่งอาจเห็นได้ว่า หลักสูตรของทั้งสองประเทศนี้มีแนวคิดหลักๆ ที่คล้ายกัน คือ เป็นหลักสูตรปฐมวัยที่เน้นบทบาทที่สำคัญระหว่างการเรียนรู้ทางสังคมและวัฒนธรรม และความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันระหว่างตัวเด็ก กับบุคคลหรือสิ่งต่างๆ รอบตัว โดยเป็นการพัฒนาเด็กแบบองค์รวม คือมีการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ และเชื่อมโยงกับปัจจัยและองค์ประกอบต่างๆ ที่เข้ามามีผลกระทบต่อตัวเด็ก โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้และพัฒนา ผ่านประสบการณ์การเรียนรู้ โดยการสำรวจและการเล่น ความสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง โดยเน้นให้เด็กได้รับความอบอุ่นจากครอบครัวและสิ่งรอบข้าง อันเป็นตัวเชื่อมโยงมิติทางสังคม วัฒนธรรมกับตัวตนของเด็ก (Ministry of Education, 2011) อาจกล่าวได้ว่าหลักสูตรของนิวซีแลนด์ในปัจจุบันเน้นการร่วมมือระหว่างครู ผู้ปกครอง เด็กและครอบครัว (Edwards, 2003) หลักสูตรดังกล่าวได้มีการเชื่อมต่อกับหลักสูตรการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษา และการเรียนการสอนในระดับปฐมวัยนี้จะมีหน่วยงานอิสระของรัฐที่ชื่อว่า Education Review Office ทำหน้าที่ตรวจสอบและควบคุมให้การจัดการศึกษาเป็นไปตามนโยบายการศึกษาแห่งชาติ

ในปี พ.ศ. 2542 รัฐบาลยังคงให้การดูแลสถานศึกษาระดับปฐมวัย แต่ไม่มีสถานรับเลี้ยงเด็กใดที่เป็นของรัฐ เดิมรูปแบบเหมือนโรงเรียนรัฐบาลแบบประเทศไทย แต่ที่นิวซีแลนด์จะเน้นให้มีการร่วมหุ้นระหว่างชุมชนหรือเอกชน และต้องอยู่ภายใต้การดูแลของรัฐ ช่วงปลายปี พ.ศ. 2543 รัฐบาลได้มีการจดทะเบียนการให้บริการระดับปฐมวัยหลายรูปแบบ อาทิ playcentres ซึ่งจัดโดยกลุ่มผู้ปกครอง kohanga reo (Maori language immersion) เป็นสถานรับเลี้ยงเด็กพื้นเมืองชาวเมารี, Pacific Islands centres เป็นสถานรับเลี้ยงเด็กของกลุ่มคนชาวเกาะแปซิฟิก, การให้บริการเลี้ยงดูเด็กที่บ้าน (home-based services), การให้บริการให้คำปรึกษาเรื่องการเลี้ยงดูเด็กก่อนวัยเรียน ระบบทางไกล (a Correspondence Pre-School (by distance)), และศูนย์รับเลี้ยงเด็กช่วงเวลากลางวัน (Day-care centre หรือ Child care) ซึ่งอาจรวมถึงโปรแกรมพิเศษต่างๆ เช่น มอนเทสซอรี และรูตอฟ สเตนเนอร์ ซึ่งในบทความนี้จะขอกล่าวถึงการเข้าเรียนหลักสูตรปฐมวัยในศูนย์รับเลี้ยงเด็กช่วงเวลากลางวัน เนื่องจากเป็นบริการที่เหมาะสมสำหรับนักศึกษาต่างชาติที่ได้พาครอบครัวมาอยู่ด้วย

รูปที่ 2 ครูเล่นสีกกับเด็กในกลุ่ม

จากนโยบายสู่ภาคปฏิบัติด้านการจัดการเรียนการสอนการจัดกลุ่มเด็กปฐมวัยของประเทศนิวซีแลนด์ได้แบ่งเด็กตามช่วงอายุเช่นเดียวกับของประเทศไทย โดยแบ่งเป็น 3 ช่วงคือ กลุ่มเด็กทารก (อายุ 2 ขวบแรก) กลุ่มเด็กเล็ก (อายุ 2-4 ขวบ) และกลุ่มเด็กอนุบาลและประถมต้น (อายุ 5-8 ขวบ) ซึ่งโดยมากศูนย์รับเลี้ยงเด็กจะรับเด็กที่อยู่ในกลุ่มทารกและกลุ่มเด็กเล็ก และสำหรับเด็กที่มีอายุครบ 5 ขวบ จะแยกเข้าโรงเรียนอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งที่นี่จะเริ่มนับเป็น Year 1 แม้ว่าในการศึกษาภาคบังคับจะเริ่มต้นที่เด็กอายุ 6 ขวบก็ตาม สำหรับกลุ่มเด็กทารกและกลุ่มเด็กเล็กนั้น แม้ว่าจะอยู่ในศูนย์รับเลี้ยงเด็กแห่งเดียวกันแต่เด็กทั้งสองกลุ่มจะแยกห้องเรียนออกเป็นสัดส่วน

สำหรับเด็กในกลุ่มแรก จะมีอัตราส่วนระหว่างครูกับเด็กเป็นครู 1 คนต่อเด็ก 4 คน และมีครูผู้ช่วยอีก 1 คนคอยให้คำปรึกษาและดูแลเด็กในช่วงที่ครูผู้ดูแลหลักพาเด็กไปเยี่ยมชมห้องเรียนใหม่ซึ่งจะกล่าวถึงต่อไป ครูทั้งสองนี้จะต้องผ่านการอบรมหรือมีคุณวุฒิทางด้านการดูแลเด็กเล็ก และมีประสบการณ์การดูแลเด็กด้วย นอกจากครูจะทำหน้าที่ดูแลเด็กและส่งเสริมพัฒนาการให้เด็กแล้ว ครูหลักจะมีหน้าที่จัดทำแฟ้มสะสมผลงานของเด็กในกลุ่มที่ตนดูแลอยู่ด้วย โดยจัดพิมพ์และถ่ายรูปกิจกรรมการพัฒนารูปภาพต่างๆ ของเด็กลงในแฟ้มสะสมผลงาน ซึ่งผู้ปกครองสามารถอ่านและนำกลับไปอ่านต่อที่บ้านได้ เพื่อจะได้ทราบว่าลูกได้ทำกิจกรรมใดที่ห้องเรียนและมีการพัฒนาการเป็นอย่างไร โดยแฟ้มสะสมผลงานดังกล่าวจะจัดเรียงอยู่บนชั้นในห้องพักของเด็ก ซึ่งจริงๆ แล้วผู้เขียนไม่อยากจะใช้คำว่าห้องพัก เพราะว่าการเรียนที่นี่ไม่ใช่การให้เด็กมานั่งที่โต๊ะแล้วเรียน แต่ครูจะมีกิจกรรมให้เด็กทำตลอดวัน ซึ่งเป็นกิจกรรมที่พัฒนาการเรียนรู้ในแต่ละช่วงวัย และเน้นการพัฒนาของกล้ามเนื้อ และการเข้าสังคม ซึ่งในช่วงแรกผู้เขียนค่อนข้างกังวลใจเกี่ยวกับเรื่องการดูแลเด็กของที่นี่ เพราะครูจะปล่อยให้เด็กเล่นดิน หร่ายหรือสีได้อย่างตามใจชอบและครูก็ดูเหมือนจะเล่นด้วยอย่างสนุก หรือการให้เด็กเล่นของที่เป็นของจริงๆ เช่น ค้อนหรือเลื่อย เป็นต้น

สำหรับเรื่องการนอนกลางวันของเด็กนั้น เนื่องจากเด็กแต่ละคนนอนเวลาไม่เท่ากันขึ้นอยู่กับนิสัยเด็ก ทางโรงเรียนจะมีห้องนอนแยกเป็นสัดส่วนและที่หัวเตียงจะมีรูปของเด็กที่จะนอนที่เตียงนั้นๆ หากเด็กคนใดต้องการพักผ่อนหรือนอนกลางวัน ครูก็จะพาเด็กไปนอนในห้อง ซึ่งผู้ปกครองสามารถแจ้งให้ครูทราบได้ว่าลูกของตนนอนกลางวันช่วงเวลาใด และภายในห้องนอนนั้นจะมีครู 1 คนคอยอยู่ดูแลเด็กตลอด

สำหรับเรื่องอาหารนั้น ในช่วงแรกผู้เขียนรู้สึกไม่สะดวกสบายเหมือนโรงเรียนของบ้านเราที่ทางโรงเรียนจัดหาอาหารให้ ซึ่งรวมอยู่ในค่าใช้จ่ายของเด็ก แต่สำหรับที่นี่นิวซีแลนด์ ถือเป็นหน้าที่และส่วนร่วมของผู้ปกครองที่จะต้องเตรียมอาหารให้เด็กมาโรงเรียนเอง เมื่อผู้ปกครองมาส่งเด็กที่ห้องเรียนก็จะนำนมหรืออาหารที่เด็กได้รับประทานสำหรับตอนกลางวัน และอาหารว่าง มาเก็บไว้ในตู้เย็นหรือชั้นวางของที่ทางโรงเรียนจัดไว้ให้ ซึ่งจะอยู่ในมุมครอบครัวของแต่ละห้องเรียน และเก็บกล่องอาหารว่างไว้ในลิ้นชักเกอร์ของเด็กแต่ละคนตามชื่อที่ติดไว้ เมื่อถึงเวลาอาหารว่างเด็กแต่ละคนจะมานั่งทานอาหารในกล่องของตัวเอง โดยทางโรงเรียนมีกฎว่า จะไม่ให้ทานอาหารของเด็กคนอื่น (เนื่องจากเด็กหลายคนที่นี่มีอาการแพ้อาหารประเภทถั่วและเป็นการฝึกให้เด็กเคารพผู้อื่นด้วย) เมื่อถึงเวลาพักเที่ยงครูจะเทอาหารใส่จานกระเบื้องทนไฟ นำไปอุ่นในเตาไมโครเวฟ ให้เด็กทาน เด็กๆ ก็จะหมุนเวียนกันมาทานอาหารกลางวันและอาหารว่าง ผู้เขียนคิดได้ในภายหลังว่าการที่ผู้ปกครองนำอาหารมาเองนั้นเป็นวิธีการหนึ่งที่ดี เพราะในฐานะที่เป็นผู้ปกครอง จะทราบว่าเด็กชอบทานหรือแพ้อาหารประเภทอะไร และทานได้ในปริมาณเท่าไร ผู้ปกครองก็สามารถจัดเตรียมอาหารให้เด็กได้อย่างเหมาะสม และเป็นการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้ปกครองกับเด็กอีกด้วย ซึ่งวิธีการนี้ก็ไม่ต่างจากการที่ผู้เขียนเคยห่อข้าวใส่ปิ่นโตในสมัยที่ยังเป็นเด็กนั่นเอง

รูปที่ 3 เด็กเรียนผ่านการเล่นการสำรวจ

รูปที่ 4 การเล่นในห้องเรียน
ที่ฝึกทักษะทางด้านคณิตศาสตร์

เมื่อเด็กอายุครบ 2 ขวบ ก่อนที่จะย้ายไปสู่ห้องเรียนใหม่ที่เป็นกลุ่มเด็กเล็ก (อายุ 2-5 ขวบ) ทางโรงเรียนจะมีช่วงเวลาเพื่อให้เด็กได้ปรับตัวกับห้องเรียนและสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ เรียกว่า transition period เป็นเวลา 5 สัปดาห์หลังจากวันเกิด ซึ่งในช่วงสัปดาห์แรก ครูผู้ดูแลเด็กจะพาเด็กไปพบครูคนใหม่ที่จะรับช่วงต่อในกลุ่มเด็กเล็ก และครูทั้งสองคนจะอยู่ด้วยกับเด็ก ในช่วงนี้ครูผู้ดูแลเด็กจะให้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กให้กับครูคนใหม่ ซึ่งในสัปดาห์แรกนี้จะใช้เวลาประมาณ 30 นาที หรือจนกว่าเด็กจะเริ่มรู้สึกคลายความไม่สบายใจและอยากกลับไปอยู่ห้องเรียนเดิม เมื่อถึงสัปดาห์ที่สอง เด็ก และครูผู้ดูแลจะพบครูคนใหม่และไปอยู่ในห้องเรียนใหม่โดยใช้เวลาตลอดช่วงเช้า ให้เด็กได้ทานอาหารว่างตอนเช้าร่วมกันกับเพื่อนใหม่หรือกับเพื่อนที่เคยอยู่ในกลุ่มเดียวกับตนเมื่อตอนที่อยู่ที่ห้องเรียนเดิมด้วยกัน หลังจากนั้นจะกลับมาที่ห้องเรียนเดิมในสัปดาห์ที่สามครูผู้ดูแลเด็กก็จะพาเด็กไปที่ห้องเรียนใหม่จนกระทั่งถึงเวลาทานอาหารกลางวันและให้เด็กทานอาหารก่อนกลับไปห้องเรียนเดิม เมื่อถึงสัปดาห์ที่สี่ครูคนใหม่จะเป็นคนมาหาเด็กที่ห้องเดิมและพาเด็กไปที่ห้องเรียนใหม่ หากเด็กยังไม่พร้อมที่จะไปก็จะมีครูผู้ดูแลเด็กร่วมไปด้วย แต่ครูผู้ดูแลเด็กจะกลับหลังจากที่เด็กสามารถปรับตัวเข้ากับห้องเรียนใหม่ได้แล้ว และครูผู้ดูแลเด็กจะไปรับเด็กกลับห้องเรียนเดิมในตอนช่วงพักตอนบ่าย และในสัปดาห์ที่ห้าซึ่งเป็นสัปดาห์สุดท้ายของช่วงให้เด็กปรับตัวนี้ ผู้ปกครองจะไปส่งเด็กที่ห้องเรียนใหม่ เด็กจะอยู่ที่ห้องเรียนใหม่ทั้งวันและหากเด็กยังคงต้องนอนกลางวันอยู่ เด็กก็จะเข้านอนที่ห้องนอนที่อยู่ในเขตของห้องเรียนใหม่ โดยที่หัวเตียงจะมีรูปหรือชื่อของเด็กติดอยู่ ครูผู้ดูแลเด็กจะมาหาเด็กบ้างเพื่อให้เด็กไม่รู้สึกถูกทอดทิ้ง แต่โดยส่วนมากแล้วเด็กจะสามารถปรับตัวเข้ากับห้องเรียนและสิ่งแวดล้อมใหม่ได้ในระยะเวลาไม่เกินสัปดาห์ที่สาม เพราะเนื่องจากในห้องเรียนใหม่นั้น เด็กก็มีเพื่อนที่เคยอยู่ห้องเรียนเดิมด้วยกันมาก่อนแล้ว และกิจกรรมที่ให้ทำในห้องเรียนในกลุ่มเด็กเล็กนี้ก็จะไปตามพัฒนาการของเด็ก และเด็กจะได้มีประสบการณ์ใหม่ๆ จึงทำให้เด็กไม่รู้สึกเบื่อหรือเหงาตนเองตลอดช่วงเวลา 5 สัปดาห์ที่ครูพาเด็กมาส่งที่ห้องเรียนใหม่นั้น ก็จะมีครูอีกคนหนึ่งคอยดูแลเด็กที่อายุยังไม่ถึง 2 ขวบ ดังที่ได้

รูปที่ 5 การทำขนมอบ ซึ่งเป็นการฝึก
ทั้งเรื่องการตวง วัด และการทำกิจกรรมกลุ่ม

กล่าวมาไว้ข้างต้น และจะมีการรายงานแจ้งให้ผู้ปกครองทราบทุกวันถึงพฤติกรรมและกิจกรรมในช่วงการปรับตัวนี้ โดยครูจะบันทึกไว้ในแฟ้มสะสมผลงานของเด็กด้วย สำหรับเด็กที่เคยใช้นมขวด เมื่อเริ่มเข้าสู่ช่วงการปรับตัวนี้ ส่วนมากจะเลิกขวดนมโดยปริยาย เพราะไม่มีใครในห้องเรียนใหม่ใช้ขวดนมเลย และครูก็จะหัดให้ดื่มนมจากแก้วด้วยเช่นกัน

สำหรับการเรียนในกลุ่มที่สอง (กลุ่มเด็กเล็ก อายุ 2-4 ขวบ) อัตราส่วนครูต่อเด็กจะเป็น ครู 1 คน ต่อเด็ก 6-7 คน และจะมีครูผู้ช่วยที่คอยดูแลเด็กอีก 1 คน ซึ่งครูทั้งสองนี้ก็จะมีความคุ้นเคยและประสบการณ์เช่นกันกับครูในกลุ่มแรก ซึ่งนอกจากครูจะส่งเสริมกิจกรรมให้เด็กแล้ว ยังคงดำเนินการทำแฟ้มสะสมผลงานของเด็กด้วยเช่นกัน และในระหว่างที่ครูหลักนั้นดูแลเด็กใหม่ในช่วงการปรับตัวครูผู้ดูแลเด็กจะเป็นผู้ดูแลเด็กคนอื่นๆ ในกลุ่ม การเรียนสำหรับเด็กในกลุ่มนี้จะเน้นให้มีการออกกำลังกายกลางแจ้งมากยิ่งขึ้น ครูจะทำหน้าที่ส่งเสริมทักษะการเขียน การอ่าน คณิตศาสตร์ และศิลปะ อีกทั้งยังฝึกให้เด็กได้เรียนรู้ที่จะปฏิบัติตนต่อผู้อื่น ดูแลตัวเอง เช่น การฝึกเข้าห้องน้ำ และรู้จักสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น เชื้อพ้องและเคารพผู้ใหญ่และเคารพสิทธิของเด็กคนอื่นๆ รู้จักการให้ การแบ่งปัน การปรับตัว การมีส่วนร่วม ความกล้าแสดงออก รู้จักการวิเคราะห์และค้นหาคำตอบในข้อสงสัยต่างๆ โดยมีหลักว่าเด็กต้องมีความเป็นอยู่ดี รู้จักช่วยเหลือ รู้จักการสื่อสาร รู้จักการค้นหาและสำรวจ การเรียนการสอนดังกล่าวจะผ่านกิจกรรมการเล่นต่างๆ เช่น การอ่านนิทานให้เด็กฟัง การทำขนม หรือมีมุมศิลปะ มุมครอบครัวที่มีการเปลี่ยนแปลงทุกสัปดาห์ตามความสนใจของเด็กหรือสังคมภายนอก เช่นเป็นมุมร้านเสริมสวยหลังจากที่ครูได้พาเด็กไปทัศนศึกษาที่ร้านเสริมสวยแล้ว ในแต่ละสัปดาห์ครูจะหากิจกรรมที่แปลกใหม่ให้กับเด็กอยู่เสมอ หรือบางครั้งเด็กต้องการให้มีกิจกรรมพิเศษก็สามารถบอกครูได้ ซึ่งครูก็จะเชิญชวนให้เด็กคนอื่นๆ ร่วมกิจกรรมดังกล่าว โดยส่งอีเมลล์แจ้งไป

รูปที่ 6 เด็กๆ เล่นกิจกรรมกลางแจ้ง เพื่อสำรวจธรรมชาติ

รูปที่ 7 เด็กๆ และครูร่วมฉลองวันเกิด

ยังผู้ปกครอง กิจกรรมที่เป็นที่นิยมของเด็กที่นี่คือ Bike Day ซึ่งเป็นวันที่เด็กๆ จะนำรถจักรยาน หรือสกู๊ตเตอร์จากบ้าน มาขี่หรือเล่นภายในบริเวณโรงเรียน อีกกิจกรรมหนึ่งคือ Dress Up Day ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นคำขอของเด็กผู้หญิง เป็นวันที่เด็กจะแต่งชุดนางฟ้า หรือชุดแฟนซีต่างๆ แต่ที่น่าสนใจก็คือครูทุกคนในห้องเรียนจะแต่งชุดแฟนซีด้วยเช่นกัน และอีกกิจกรรมคือ Pyjama Day หรือเรียกสั้นๆ ว่า PJ Day ซึ่งเป็นวันที่ทุกคนจะใส่ชุดนอนมาโรงเรียนไม่ว่าจะแต่งทรงผมเหมือนกัน ส่วนกิจกรรมที่จะขาดไม่ได้คือ Birthday Party หรือการจัดงานวันเกิด ซึ่งที่ประเทศนี้ถือเป็นเรื่องสำคัญมากของเด็ก และในวงสังคมของเด็กด้วยเช่นกัน เด็กๆ จะรับรู้กันในแวดวงของพวกเขาว่าเด็กคนไหนอายุเท่าไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งวันเกิดครบรอบ 5 ขวบจะเป็นวันที่พิเศษสุด เหมือนเป็นการประกาศให้เพื่อนๆ รับทราบว่าเด็กเจ้าของวันเกิดนั้นโตและพร้อมที่จะไปโรงเรียนแล้ว โดยผู้ปกครองจะนำเค้กวันเกิดมาไว้ที่ห้องเรียน และอยู่ร่วมฉลองวันเกิดกับเด็ก โดยครูจะให้เด็กที่เป็นเจ้าของวันเกิดนั่งข้างหน้าห้องพร้อมผู้ปกครอง และมีเด็กและครูท่านอื่นๆ ร่วมร้องเพลงวันเกิดทั้งเป็นภาษาอังกฤษและภาษาเมารี จากนั้นเด็กเจ้าของวันเกิดจะแจกเค้กให้กับเพื่อนๆ ของเขา และเด็กที่ได้รับเค้กก็ต้องกล่าวขอบคุณเจ้าของวันเกิดด้วย กิจกรรมนี้เป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวและโรงเรียนเป็นอย่างดี เด็กในกลุ่มนี้จะมีโอกาสออกไปทัศนศึกษาข้างนอกบ้างหรืออาจจะไปตามสถานที่ต่างๆ ใกล้เคียง โดยจะมีครูคอยกำกับดูแลอยู่ด้วยทุกครั้ง การเตรียมอาหารก็ยังคงเป็นหน้าที่ของผู้ปกครองเช่นเคย

เมื่อเด็กมีอายุครบ 4 ปี จะมีโปรแกรมเรียกว่า การตรวจร่างกายก่อนเข้าโรงเรียน (B4 School Checks) ซึ่งจะตรวจสุขภาพทั่วไป รวมถึงสุขภาพช่องปาก พฤติกรรม และพัฒนาการ ทดสอบการได้ยิน และตรวจเรื่องการได้รับ

ภูมิคุ้มกันต่างๆ ซึ่งผู้ปกครองนำเด็กไปรับบริการได้ฟรีตามสถานที่ที่ทางโรงเรียนแจ้งให้ทราบ

สำหรับการเตรียมความพร้อมก่อนเข้าโรงเรียนนั้น ก่อนถึงวันเกิดประมาณ 3 สัปดาห์ผู้ปกครองจะต้องพาเด็กไปเข้าโรงเรียนและเยี่ยมชมโรงเรียนใหม่ สัปดาห์ละ 1 วัน โดยส่วนมากจะเป็นวันศุกร์ เพื่อให้เด็กได้ทำความรู้จักกับครูและเพื่อนใหม่ เด็กบางคนก็ได้พบกับเพื่อนร่วมห้องที่เคยอยู่ที่ศูนย์รับเลี้ยงเด็กมาก่อน ซึ่งในครั้งแรกเด็กจะอยู่ที่โรงเรียนใหม่จนถึงช่วงพักทานอาหารว่าง ในสัปดาห์ที่สองเด็กจะอยู่ถึงช่วงพักทานอาหารกลางวันและในสัปดาห์สุดท้ายเด็กจะอยู่เกือบทั้งวัน และหลังจากวันเกิดเด็กก็จะเข้าเรียนโรงเรียนใหม่ทันที

ค่าใช้จ่าย

ค่าใช้จ่ายในเรื่องการดูแลเด็กขึ้นอยู่กับแต่ละศูนย์เลี้ยงเด็ก โดยคิดเป็นรายชั่วโมงซึ่งในช่วง 20 ชั่วโมงแรก ค่าใช้จ่ายสำหรับเด็กอายุ 0-1 ขวบ จะอยู่ที่ประมาณชั่วโมงละ 6.48 เหรียญนิวซีแลนด์ หรือประมาณ 162 บาท (อัตราแลกเปลี่ยนประมาณ 25 บาทต่อ 1 เหรียญนิวซีแลนด์) เด็กอายุ 1-2 ขวบ ค่าใช้จ่าย 6.17 เหรียญต่อชั่วโมง (ประมาณ 154.25 บาท) เด็กอายุ 2-3 ปี ค่าใช้จ่ายเป็น 5.44 เหรียญต่อชั่วโมง (ประมาณ 136 บาท) แต่หากจำนวนชั่วโมงเพิ่มมากขึ้นค่าใช้จ่ายก็จะลดลงตามลำดับ และหากมีพี่น้องอยู่ในศูนย์เดียวกันก็จะได้รับส่วนลดอีกด้วย สำหรับเด็กที่มีอายุ 3 ขวบขึ้นไป รัฐบาลจะช่วยค่าใช้จ่ายใน 20 ชั่วโมงแรก นั่นก็คือผู้ปกครองไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายแต่อย่างใด หากเด็กอยู่ที่สถานเลี้ยงเด็กแค่สัปดาห์ละ 20 ชั่วโมง หรือเฉลี่ยวันละ 4 ชั่วโมงเท่านั้น ซึ่งถือเป็นนโยบายของรัฐที่ช่วยเหลือผู้ปกครอง และหากเป็นคนชานิวซีแลนด์เอง รัฐบาลก็จะออกค่าใช้จ่ายในส่วนที่เกิน 20 ชั่วโมงให้บางส่วน โดยขึ้นอยู่กับรายได้เฉลี่ย

รูปที่ 8 ครูกำลังอ่านหนังสือนิทานให้เด็กๆ ฟัง

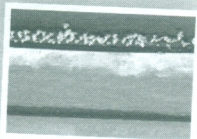
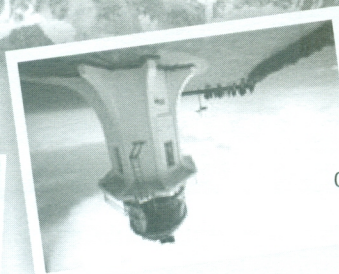
รูปที่ 9 เด็กๆ ไปทัศนศึกษาที่ร้านเสริมสวย

ของครอบครัวนั้นๆ สำหรับครอบครัวผู้เขียนนั้น ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในเบื้องต้นว่ามีลูกสาว อายุ 3 ขวบ และลูกชายอายุ 1 ขวบกว่า และตัวผู้เขียนเองกำลังศึกษาต่อในระดับปริญญาเอก รัฐบาลนิวซีแลนด์จึงมีนโยบายให้บุตรของนักศึกษาต่างชาติที่เรียนในระดับปริญญาเอก จ่ายค่าเล่าเรียนในอัตราเท่ากับคนนิวซีแลนด์ หรือเรียกว่า domestic rate แต่ไม่ได้ช่วยเหลือในส่วนที่เกิน 20 ชั่วโมง และเนื่องจากครอบครัวผู้เขียนต้องการให้ลูกทั้งสองได้ฝึกภาษาและรู้จักปรับตัวให้เข้ากับสังคม อีกทั้งตัวผู้เขียนและสามีเป็นนักศึกษาปริญญาเอกใหม่ในปีแรกทั้งคู่ ซึ่งต้องผ่านการสอบหัวข้อในปีแรกให้ผ่านเสียก่อน จึงไม่มีเวลาพอที่จะให้ลูกอยู่ที่ศูนย์เลี้ยงเด็กได้ในช่วง 20 ชั่วโมงแรกฟรี ดังนั้นครอบครัวผู้เขียนจึงให้ลูกทั้งสองอยู่ที่ศูนย์ตั้งแต่เวลา 9.00-17.00 นาฬิกา หรือ 8 ชั่วโมงต่อวันหรือ 40 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ต่อคน สำหรับลูกสาวของผู้เขียนได้รับการลดหย่อนให้เรียน 20 ชั่วโมงแรกฟรี จึงจ่ายค่าเรียนต่อสัปดาห์ในส่วนที่เกินอีก 20 ชั่วโมง ส่วนลูกชายของผู้เขียนอายุยังไม่ถึง 3 ขวบ ผู้เขียนจึงต้องจ่ายค่าเรียนต่อสัปดาห์เป็น 40 ชั่วโมง ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เขียนและสามีได้มีเวลาให้กับการเรียนมากยิ่งขึ้น ในช่วงแรกครอบครัวผู้เขียนจ่ายค่าเรียนให้ลูกทั้งสองสัปดาห์ละ 303.96 เหรียญ (ประมาณ 7,599 บาท) ต่อมาลูกชายอายุได้สองขวบ ค่าเรียนของลูกทั้งสองจึงลดลงเหลือสัปดาห์ละ 251.87 เหรียญ (ประมาณ 6,296 บาท) ต่อมาลูกชายอายุครบ 3 ขวบ ค่าเล่าเรียนสำหรับลูกทั้งสองจึงเป็นสัปดาห์ละ 205.50 เหรียญ (ประมาณ 5,137.50 บาท) ณ ปัจจุบันลูกสาวของผู้เขียนได้เข้าเรียนที่โรงเรียน ซึ่งค่าใช้จ่ายจะเรียกเก็บเป็นรายปีแทน แต่ที่นี้จะเรียกว่าเป็นการบริจาค (donation) มากกว่า ซึ่งในแต่ละโรงเรียนก็จะตั้งค่าบริจาคเป็นรายปีจากผู้ปกครอง เฉลี่ยปีละประมาณ 160-180 เหรียญนิวซีแลนด์ สำหรับโรงเรียนที่ลูกสาวผู้เขียนเรียนนั้นให้บริจาคปีละ 160 เหรียญ และสำหรับค่าเรียนของลูกชายจึงลดลงเป็น 109.42 เหรียญต่อสัปดาห์ (ประมาณ 2,735.5 บาท) ซึ่งจะเห็นว่าค่าเรียนลดลงอย่างมากจากช่วงแรกๆ

บทสรุป

ระบบการเรียนการสอนในระดับปฐมวัยของประเทศนิวซีแลนด์ ได้รับการสนับสนุนอย่างจริงจังจากรัฐบาลทั้งทางด้านนโยบายและการปฏิบัติอันเป็นตัวอย่างหนึ่งที่น่าสนใจ ทั้งในเรื่องการพัฒนาความรู้และทักษะของเด็กผ่านกิจกรรมการเล่น โดยมีครูที่ผ่านการอบรมและมีประสบการณ์เป็นผู้ให้ความช่วยเหลือและส่งเสริมกิจกรรมต่างๆ รวมถึงการให้ครอบครัวได้มีส่วนร่วมต่อการพัฒนาการของเด็ก มีการใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ในการสื่อสารกับผู้ปกครองและทำกิจกรรมต่างๆ ถึงแม้ว่าค่าเล่าเรียนจะดูสูงกว่าโรงเรียนในประเทศไทยก็ตาม แต่หากเทียบกับค่าใช้จ่ายในระดับโรงเรียนนานาชาติในประเทศไทย ค่าใช้จ่ายก็อาจจะใกล้เคียงกัน ทั้งนี้ผู้เขียนไม่ขอแสดงความคิดเห็นว่าลักษณะการเรียนการสอนในประเทศใดดีกว่ากัน เพราะต่างก็มีจุดมุ่งหมายที่จะพัฒนาให้เด็กในประเทศนั้นๆ มีพัฒนาการที่สมบูรณ์แบบทั้งทางด้านสติปัญญา อารมณ์ และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ดี ผู้เขียนเชื่อว่า ดันไม่ยังมีช่วงเวลาที่เกิดลูกออกมา ณ เวลาที่แตกต่างกันฉันใด การพัฒนาการเรียนรู้อันของเด็กแต่ละคนย่อมเป็นไปตามวาระที่ต่างกัน อย่างไรก็ตามสิ่งแวดล้อมก็เป็นตัวแปรที่สำคัญในการส่งเสริมพัฒนาการการเรียนรู้ให้เป็นไปตามช่วงเวลาที่เหมาะสม หากเด็กมีพื้นฐานการเรียนรู้ที่ดีพอ ย่อมเป็นเครื่องต่อยอดต่อการพัฒนาการขั้นต่อไป

: ULEMLU

web/1650.php?id=187

http://www.mfa.go.th/

overview of history, policy and curriculum. McGill Journal of Education, Ministry of Education. (2011). Early Childhood. [Online]. Available: <http://www.minedu.govt.nz/NZEducation/EducationPolicies/EarlyChildhood.aspx>

May, H. (2002). Early childhood care and education in Aotearoa-New Zealand: an overview of history, policy and curriculum. McGill Journal of Education.

Childhood, 4(3): 251-266.

Collins, S. (2007). Self-review in Early Childhood Education: "What's it all about?". Masters thesis in Education, Palmerston North; New Zealand: Massey University.

Edwards, S. (2003). New directions: Charting the paths for the role of sociocultural theory in early childhood education and curriculum. *Contemporary Issues in Early*

ԴԵՐԼԵՏԵԼՍԵՈՒ
 MAELO VISION